

hedens Interesse skylder jeg maaske at gøre opmærksom paa, at Dr. Petersen, Forstanderen for biologisk Station, er meget betænkelig derved, men hans Betænkeligheder synes nærmest at være grundede paa, at det mulig kunde genere Bundgarn og Aalærer og endvidere skaffe Kontrollen forøget Arbejde i Limfjorden. Men disse Grunde synes mig ikke at være fyldestgørende for at beholde Laasningen.

§ 37 har jo i det andet Ting faaet en lille Forandring, idet der i Stedet for Thyborøn er indsat Oddesund, en Forandring, som vil medføre, at de Rødspætter, der fanges paa den ene Side af Oddesund, skulle være en Tomme større end de, der fanges paa den anden Side. Denne Forandring, tror jeg, er uheldig for de omboende Fiskere, Fiskerne ved Venø Bugt, ja, jeg kan sige hele Kaas Bredning. Det vil efter min Mening gøre et saa stort Skaar i deres Indtægter, at jeg ikke tror, at det er forsvarligt at gaa dertil. Jeg er ogsaa der saa heldig at kunne støtte mig til den nugældende Lov, og jeg tror at kunne sige, at der aldrig nogen Sinde har været sat Skel mellem Maalene paa de Rødspætter, som maa fanges. Selv Regeringsforslaget, som blev forelagt den 7de Oktober 1895, har ikke en Gang tilraadet en saadan Forandring.

Jeg skal dernæst omtale § 42. Det er en ny Paragraf, der er indsat i Landstinget, og som særlig gaar ud paa, hvad den ærede sidste Taler ganske rigtig bemærkede, at bemyndige Landbrugsministeren til foreløbig i 5 Aar at anvende indtil 20,000 Kr. aarlig til Indplantning af Rødspætter fra Vesterhavet i Limfjorden. Det forekom mig, at den ærede sidste Taler var noget betænkelig ved denne Bevilling. Jeg vil tillade mig at fremhæve, at jeg tror, at saa godt som alle, der have fulgt lidt med Rødspættefiskeriet i Limfjorden, ville have lagt Mærke til, at der i de sidste Aar er indplantet adskillige Tusinde Rødspætter, og at det økonomisk set er et meget rentabelt Foretagende. Rødspætten kan indplantes for en Udgift af 1—2 Øre om Foraaret, og om Efteraaret, naar den fanges igen, er den som Regel 15—20—25 Øre værd pr. Styk, saa enhver kan selv regne ud, at det økonomisk set er en meget god Forretning. Derimod forekommer det mig at være noget betænkeligt, naar der længere nede i Paragraffen staar, at Landbrugsministeren kan forhøje det almindelige Maal, fastsætte særlige Kontrolbestemmelser og tage Bestemmelse om at udstede Forbud mod Vaad og adskilligt andet.

Indtil jeg har hørt nærmere af den ærede Minister, hvorledes han agter at praktisere det, skal jeg ikke udtale mig videre derom, men vil samtidig gøre opmærksom paa, at i det Lovforslag, der var forelagt i Landstinget, var der en § 41, som lyder: „For større eller mindre Dele af Limfjorden kan Landbrugsministeren efter Ansøgning fra mindst Halvdelen af de stemmeberettigede Fiskere langs de omhandlede Kyststrækninger fastsætte Forbud mod Brug af Pulsvaad, Bøtvaad og Aalesnurvaad og forhøje de gældende Mindstemaal for Fisk.“ Hvis denne Paragraf blev indsat, vilde den efter min Mening faa en meget stor Betydning, thi jeg har mere Tillid til, at de omboende Fiskere faa Bestemmelserne overladt, end at det bliver den ærede Minister. Jeg vil derfor anbefale Udvalget at sammenarbejde de to Paragraffer, saa at der kan ske en Indplantning af Rødspætter, men saaledes at de omboende Fiskere kunne beholde Retten til at tage Bestemmelse om, hvorledes Fiskeriet skal foregaa i disse Vande. — Med disse Ord, skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget.

C. Rasmussen: Der er næppe mange Omraader, hvor der i en forholdsvis kort Aarrække er lovgivet saa ofte og paa saa højt forskelligt Grundlag som paa Fiskerivæsenets Omraade. Jeg behøver i saa Henseende kun at henvise til, at den Lov, der i dette Øjeblik, foreligger for os, hviler paa en helt anden Teori end den Lov, der gælder i dette Øjeblik, nemlig Loven af 5te April 1888. Den nugældende Lov hviler nemlig paa den Teori, at der ikke maa fanges for *mange* Fisk — væsentligst paa denne Teori i alt Fald; man er bange for, at Fiskebestanden skal fiskes op, saaledes at der ingen Fisk bliver tilbage. Den foreliggende Lov hviler paa en anden Teori, nemlig Teorien om, at der ikke maa fanges for *smaa* Fisk, at Fisken først maa fanges, naar den har en betydelig Størrelse og som Følge deraf har en betydeligt højere Salgsværdi. Man staar famlende over for Spørgsmaalet om, hvilken Teori der er den bedste, og man staar ogsaa famlende over for Spørgsmaalet, om man bør gaa over fra den ene Teori til den anden, eller om man ikke, som Forholdene ere, bør blive ved det, man har, som det der er mindst skadeligt, indtil man faa sikker Erfaring for, at det er urigtigt. Hvis man i dette Øjeblik, hvor fremmede Fiskere have begyndt at komme ind paa vore Farvande — ganske vist uden for Søterritoriet, —